Kære delegerede - kære gæster!

Skæbnen ville, at vi i år skulle samles til årsmøde blot nogle få dage efter massemordet på civile i New York og Washington. Tirsdag den 11. september 2001 vil i fremtiden blive husket som en dato, der ændrede verdenshistorien.

Vi markerede for lidt siden denne frygtelige begivenhed med et minuts stilhed. Det gjorde vi i dyb medfølelse for de i tusindvis af ofre og ikke mindst disses pårørende, som fremover må leve med savnet og sorgen.

Vi sendte samtidig vore tanker til det amerikanske folk, den amerikanske regering og ikke mindst til præsident George W. Bush.

Jeg er sikker på, at jeg har hele årsmødet bag mig, når jeg siger:

USA´s præsident og regering har Dansk Folkepartis fulde sympati, fulde respekt og fulde opbakning!

Og jeg vil utvetydigt slå fast:

Såfremt præsident Bush i den retfærdige kamp, han nu har indledt for at komme terroristerne til livs samt at eliminere terrorismen, dens baser og dens politiske og økonomiske støtter, får brug for Danmark - herunder danske tropper, danske fly, danske flådefartøjer, vil vi helhjertet komme ham i møde. Og jeg kan herfra give håndslag til den danske regering, at Dansk Folkeparti vil støtte ethvert initiativ, der fører til den effektive hævn og det afgørende opgør med terrorismen.

Den 11. september 2001 var datoen, hvor krigen mellem demokratiet og fanatismen begyndte.
Og den krig må og skal demokratiet vinde!

Mange arrangementer er i de seneste dage korrekt blevet aflyst - såvel i USA som i Danmark. Og man kunne med fuld ret spørge, hvorvidt dette årsmøde - i sorg og sympati med vor amerikanske allierede - burde have gjort det samme. Men jeg var ikke et sekund i tvivl om, at vi skulle gennemføre årsmødet. For aflyste vi, havde vi bøjet os for terrorismen og for fanatismen. Og den triumf må terrorismen og fanatismen aldrig nogensinde få!

Jeg vil gerne indlede denne årsmødetale med at rette en varm tak til alle jer, der gennem jeres daglige indsats har skaffet os vor nuværende sikre position, ligesom jeg også her vil byde vore mange nye medlemmer velkomne.

At Dansk Folkeparti endnu ikke har den direkte indflydelse, vi kunne ønske os, betyder bestemt ikke, at vi ikke kan yde en indsats.

Vi må med vore initiativer i Folketinget, i EU-parlamentet, i kommuner, i amter og i lokalforeningerne sørge for at sætte dagsordenen. I dette mangfoldige arbejde må vi dagligt kæmpe for at vore holdninger vinder gehør.

Jeg vil opfordre til, at vi alle viser ydmyghed over for den opgave, vi har påtaget os og det ansvar, vi har fået og får. Vi er gudskelov ikke et parti, der er belastet af ideologier, og vor opgave er derfor

rimelig enkel: Hele tiden at have opmærksomheden rettet mod det overordnede formål med Dansk Folkeparti: At varetage Danmarks interesser og det danske folks interesser.

Har vi hele tiden dette formål for øje, kan jeg garantere for, at dagligdagens småproblemer vil synes langt lettere at løse i venskab og fordragelighed.

Folketingsvalget afvikles snart, og i Dansk Folkeparti er vi rede til at tage et medansvar for landets fremtid.

Jeg har længe gjort klart, at vi vil pege på en borgerlig forhandlingsleder, og vil derefter arbejde aktivt på også at få dannet en ny regering - og senere loyalt på, at denne nye regering vil kunne skabe resultater.

I den situation vil vi nødvendigvis af og til komme til at indgå kompromiser, for sådan må det nu en gang være, hvis man vil være med i beslutningsprocessen.

Jeg vil forsikre, at Dansk Folkeparti vil være parat til at strække sig endog meget langt, for at samarbejdet bliver så godt som muligt.

Men vor beredvillighed betinges dog af, at de øvrige partier i samarbejdet strækker sig lige så langt for at vore synspunkter og holdninger tilgodeses.

Ingen må nogensinde forledes til at tro, at Dansk Folkeparti bare stemmer for...

Vi vil være loyale - ja!

Men - og det være sagt direkte til vore formodede partnere:

Vi vil ikke jokkes på!

Vi vil behandles som en ligeværdig samarbejdspartner, og vi vil have indflydelse i forhold til vore mandater i Folketinget.

Og bliver disse helt selvfølgelige krav ikke opfyldt - ja, så vil Dansk Folkeparti ikke være sikkerhedsnet under regeringen. Så enkelt er det.

Jeg er nu ikke i tvivl om, at såvel Venstre som De Konservative har forstået budskabet - for jeg har sagt det direkte til de to partiers ledere på en måde, så de begge må formodes at forstå det. Og derfor er jeg overbevist om, at samarbejdet vil blive til gavn for Danmark.

Det er altså mit håb, at vi til næste år sammen kan glæde os over, at landet endelig har fået en ny regering, og at det blev lukketid for Poul Nyrup Rasmussen....

De knapt en halv snes år med Poul Nyrup Rasmussen, har nemlig ikke været lykken.

Danmark trænger i den grad til en ny start.

Regeringen Nyrup har nemlig på en række områder gjort almindelige danskeres livsvilkår og livskvalitet dårligere, end da den tiltrådte i 1993.

Omsorgsområdet er et særligt problem.

Enhver rettænkende, som føler noget for det danske velfærdssamfund, må uvægerligt føle sig stærkt fortørnet over den måde, hvorpå ældre og svage behandles. Pensionisterne har tillidsfuldt betalt deres skat i hele deres erhvervsaktive alder, og de har derfor krav på de ydelser, der begrunder den høje skattebetaling. Det er ordentlige mennesker, vi her taler om. Og når regeringen så let gang på gang forringer deres vilkår, hænger det sammen med, at det netop er ordentlige mennesker - fra generationer, der har selvrespekten i behold, og som derfor ikke er vant til at klage og protestere.

Vi andre må så - i anstændighedens navn - være deres talsmænd.

Først og fremmest er hjemmehjælpen katastrofal.

Forleden kom jeg i en ledig stund til at filosofere lidt over, hvordan min egen tilværelse som hjemmehjælper egentlig var, op til1984, hvor jeg kom i Folketinget.

Jeg kom til at tænke på det, efter at jeg i fjernsynet havde set en reportage om, hvordan et par ihærdige og dygtige københavnske hjemmehjælpere måtte haste igennem 28 klienter på en almindelig arbejdsdag - svarende til 17,14 minutter pr. klient - inklusive transport fra bolig til bolig og inklusive hjemmehjælpernes nødvendige og fortjente pauser.

De ansatte er magtesløse. Hver og én af dem har den bedste intention om at gøre arbejdet anstændigt. De vil meget gerne kunne yde den omsorg og pleje, som de ældre fortjener, men har ingen mulighed for at yde den. Det er uacceptabelt!

Det følgende kan godt lyde som en ammestuehistorie, men det er så sandt som det er sagt - og hold jer nu fast:

Da jeg var hjemmehjælper i Københavns Kommune, skulle jeg sørge for maksimalt tre ældre pr. arbejdsdag, som oftest var det kun to.

Der var rigelig tid! Jeg havde vel i omegnen af to-en-halv time til hver af klienterne. Dengang var der rigelig tid til at få ryddet ordentligt op, få støvsuget og gjort grundigt rent overalt i lejligheden, få redt seng og få vasket tøj, der var tid til at gå i byen for den ældre og købe ind - og tid til at kunne slutte af med en god kop kaffe og en lang, hyggelig snak.

Jeg havde det indtryk, at de ældre var glade og tilfredse med den service, der den gang blev ydet, og jeg ved, at jeg - som mine kolleger - holdt utroligt meget af arbejdet, og jeg følte, at dette arbejde var givende og lærerigt; både ved et hårdt natarbejde med personlig pleje af alvorligt syge og mere dagligdags opgaver for at ældre kunne være længst muligt i eget hjem.

Og jeg ved med mig selv, at jeg ikke i to dage ville kunne holde de betingelser ud, som regering og kommuner i disse tider byder hjemmehjælperne. Hvad værre er: det kan vore ældre medborgere heller ikke.

Så meget destomere har vi andre grund til at være dagens hjemmehjælpere evigt taknemmelige. Det arbejde, de yder - til en foragtelig løn - er enestående...!

Men det er desværre ikke kun på hjemmehjælpsområdet, Poul Nyrup Rasmussen har svigtet:

Således er mere end 10.000 plejehjemspladser blevet nedlagt, siden Socialdemokratiet fik regeringsmagten. Det rammer især den meget store gruppe af ældre, som er for friske til at være på plejehjem - men som på den anden side bare er almindeligt utrygge ved at være alene.

De tidligere tiders alderdomshjem, hvor alle disse rimeligt friske ældre sammen med andre kunne nyde deres otium, var på mange måder givende. Denne mulighed har den socialdemokratiske regering fjernet.

Socialdemokratiet og andre partier er dog begyndt at snakke om problemerne for de ældre - det er da altid noget.

Men den eneste grund til, at det sker, er, at Dansk Folkeparti i 1999 i vores kampagne, Gamle Danmark - tryghed i alderdommen satte fokus på problemerne. Kan I for resten huske, hvordan den kampagne blev modtaget? Ja, ud over at man blev surt forarget over, at vi overhovedet rejste spørgsmålet, var det eneste, der interesserede at forklare befolkningen, at det ville koste nogle penge. Som om vi ikke vidste det.

Nu lyder der andre toner. Nu taler alle om de ældres problemer - som det så ofte er sket, når Dansk Folkeparti har sat dagsordenen.

Så selvom vi ved, at de andre pr. rygmarv rasende skælder os ud, vil vi blive ved med at sætte dagsordener. For udviklingen har vist os, at før eller senere løber de andre i hælene på os.

Poul Nyrup Rasmussen overtog et nogenlunde godt sygehusvæsen. I dag er det sygehusene, der er blevet syge, og Danmark er dumpet ned på en 34. plads på verdensranglisten.

Eksperter skønner, at der skal tilføres mindst 10 milliarder kroner - bare for at vi igen kan være sundhedsvæsenet bekendt. Det er fuldstændig urimeligt, at vi danskere, som betaler mere end halvdelen af vores løn i skat, fortsat skal finde os i, at der ikke sørges ordentligt for os, hvis vi bliver syge.

Statsministeren står på hovedet for at fremskaffe alle de boliger, det skal være, når fremmede landes borgere banker på. Dér er ingen smalle steder. Andre hjemløse er regeringen ikke slet så interesseret i. Der menes at være flere tusinde danskere, der ikke har tag over hovedet. Hvem bygger asyl-byer til dem...?

På uddannelsesområdet er undervisningssektoren nedslidt, uden disciplin og uden mål.

Familierne presses konstant. Forældrene må hænge i en klokkestreng for at nå det hele, og den tid, de har sammen med deres børn, er meget begrænset. Dansk Folkeparti lægger megen vægt på netop familien, som jo er kernen i vort samfund. Det er årsagen til, at vi ved dette årsmøde har valgt familien som tema. I morgen vil vi for alvor under vort slogan, Folket favner familien tage fat på dette emne.

Mangelen på lov og orden i Danmark er et kapitel for sig selv. Det er hårrejsende, hvad vi efterhånden må stå model til - og den slaphed, vi udviser, er forfærdende.

Det værste er den måde, hvorpå retssystemet bedømmer voldtægt - en af de mest forfærdelige forbrydelser, der findes, for de kvinder, forbrydelsen går ud over, er mærket på krop og sjæl resten af deres dage.

Sidste sommer i den sydspanske by, Sevilla, deltog en 22-årig dansk kvinde i et kulturelt arrangement på en keramikskole. Ud på aftenen var hun sammen med to veninder gået på restaurant. Ved midnatstid, da de tre veninder forlod restauranten, blev de passet op af en gruppe mænd, som begyndte at chikanere dem. Ud for en kirkemur blev den 22-årige kvinde fastholdt af tre af mændene, som gennemførte fuldbyrdet voldtægt.

Det spanske politi arbejdede hurtigt og effektivt, fik de tre mænd varetægtsfængslet og et par måneder efter massevoldtægten faldt dommene ved retten: Hver af mændene blev dømt til at betale et beløb, svarende til 465.000 kroner til ofret - og fik hver oveni 45 års fængsel!... Femogfyrre års fængsel!

I Århus - ligeledes i fjor - blev en 14-årig pige massevoldtaget af en gruppe indvandrere. I byretten fik voldtægtsmændene hver seks måneders fængsel, hvoraf de tre var betinget.

Justitsminister Frank Jensen, som har ansvaret for lov og orden i dette land, har på det seneste været fremme med nogle tanker om at hæve strafferammen for grov voldtægt til to-et-halvt-års fængsel.

Men lad mig sige det lige ud, justitsminister: Dét forslag modtager Dansk Folkeparti med foragt!

Under ingen omstændigheder vil Dansk Folkeparti være med til at taksere massevoldtægt på denne måde. Selv to-et-halvt års fængsel - som sikkert ender med at bliver det halve - er stadigvæk en hån mod ofret.

Dansk Folkeparti har helt andre intentioner: Først og fremmest forlanger vi minimumsstraffe. Dernæst forlanger vi, at massevoldtægt skal straffes på linje med manddrab. Det er en rimelig straf for den forbrydelse!

Yderligere vil Dansk Folkeparti i den kommende folketingssamling fremsætte et forslag, som er er inspireret af den californiske model: Three Strikes And You Are Out!, som jeg vil forklare det på denne måde:

Lovforslaget går ud på, at mord, væbnet røveri, voldtægt og andre seksuelle overgreb straffes efter et system, hvor det tredje gentagelsestilfælde giver en dom, hvor maximalstraffen skal bruges.

Hensigten med vores forslag er, at vaneforbrydere skal mærke en klar og kontant straf - og efter dom nummer to, er det op til den pågældende selv at bestemme, om vedkommende vil udsætte sig selv for en alvorlig risiko for at komme bag tremmer i rigtig lang tid ved en tredjegangsdom.

Det er ikke alene i Californien, man har haft succes med denne metode, som blev vedtaget af 72 procent af vælgerne. Systemet bruges i flere amerikanske delstater, hvor de tre forbrydelser alle skal være inden for den grove kategori. Virkningen af loven i Californien er, at kriminaliteten allerede

det første år faldt med 13 procent og antallet af drab med 14 procent. Loven virker altså efter hensigten. Samfundet har sagt: Vi finder os ikke i det!

Herhjemme finder den slappe regering sig åbenbart i hvad som helst. Politiet må dagligt acceptere at være prügelknabe for indvandrer-bander. Politifolk må løbe spidsrod mellem spytklatter, skældsord, sten og det, der er værre. Ja, der er efterhånden en del steder i landet, hvor politiet kun kommer, hvis de er i store grupper.

Det er ganske forfærdeligt at være vidne til, og utroligt, at statsminister Poul Nyrup Rasmussen bliver ved med at finde sig i en justitsminister, som åbenlyst ikke magter sin vigtigste opgave: At sørge for lov og orden i landet...!

Og - helt ærligt - hvorfor skal vi finde os i, at herboende arabere jublende går, kører og danser rundt i gaderne for at fejre massakren på civile i USA?

Efter NATO´s modige beslutning om, at alliancestaterne nu i krigen står side om side med USA for at nedkæmpe terroristerne, behøver vi ikke at acceptere, at arabere skal have lov at drive femte-kolonne-virksomhed i Danmark!

Dansk Folkeparti har krævet, at regeringen øjeblikkelig kortlægger samtlige grupper af terror-sympatisører i Danmark, og derefter håndfast tager de nødvendige skridt - herunder lukning af kontorer og udvisning.

Set i lyset af begivenhederne i New York og Washington er det for mig uvirkeligt, at vi i Danmark huser terror-sympatisører af denne art, og jeg har en alvorlig mistanke om, at vi netop på grund af vort åbne, demokratiske system tillader, at mange medlemmer af diverse terror-bevægelser rejser ind og ud af Danmark – flere af dem sikkert med dansk pas.

Der er således allerede stærke indikationer for, at der er foregået en nøje planlægning og koordinering som går på kryds og tværs over de vestlige grænser. Dansk Folkeparti har tidligere peget på, at Danmark efterhånden er blevet en slags central for diverse udenlandske undergrundsbevægelser.

Det har glædet mig at der i denne sag er en så bred politisk opbakning herhjemme omkring USA - med den sædvanlige anti-amerikanske holdning fra Enhedslisten og SF som undtagelserne. Men i forhold til femte-kolonne virksomheden i Danmark savner jeg en håndfast tilkendegivelse fra partierne i Folketinget. Hvad vil de gøre ved den sag? Har de overhovedet nogen bud på det - eller vil de bare lade stå til?

For en uges tid siden bragte Jyllands-Posten en forsidehistorie med overskriften Unionen løber løbsk.

Budskabet fra forskellige eksperter var, at den nationale selvbestemmelse fosser ud af Danmark, uden at politikerne eller vælgerne har kontrol over situationen. EU-samarbejdet er blevet uoverskueligt, alt i mens de politiske ledere forsøger at skjule omfanget af den suverænitet, som Danmark mister.

Marlene Wind fra Københavns Universitet - som er mere end begejstret for EU, udtrykte det således:

Politikerne er bange for, at hvis de siger sandheden om EU, så vil vælgerne gå i baglås. Jo længere tid, der går, før man siger sandheden, jo mere smerteligt bliver det.

På mig virkede det befriende, at det endelig blev sagt. Jeg tænkte, mens jeg læste artiklen - at nu kunne vi måske langt om længe få nogle afgørende samtaler i Folketinget og i befolkningen om, hvad vi vil med det europæiske samarbejde.

Men allerede nogle timer efter læsningen, var alting som før. Som om intet var hændt. Da havde radioaviserne nemlig bragt kommentarerne fra Socialdemokratiets ordfører på området, fra de konservatives ordfører og fra Venstres.

Budskabet fra de tre var: Ja, nu var det også på tide, at man fik indført et kompetencekatalog, så det stod klart, hvad EU måtte og ikke måtte.

Socialdemokratiets ordfører mente ovenikøbet, at han nok hellere måtte sætte et socialdemokratisk udvalg i gang med at skrive kataloget, for det var nok bedst, sagde han, at det blev os her i Danmark, der kom med kompetencekataloget - så vi kunne få det på den måde, vi ville have det - nemlig et Europa, bestående af selvstændige stater. Det lød jo besnærende.

Nu kommer jeg jo heldigvis ikke så ofte i Bruxelles. Men jeg kender én, der gør det - nemlig Dansk Folkepartis parlamentsmedlem, Mogens Camre. Og jeg kan huske, at Mogens Camre fornylig sagde til mig:

Når jeg flyver fra København til Bruxelles, er det som om jeg lander på en anden planet.

Da jeg bad ham forklare det nærmere, sagde han:

Jo, herhjemme hører jeg jo radio, læser aviser og snakker med andre politikere. De tror, at de har noget at skulle have sagt og at der vil blive taget hensyn til os. Men i Bruxelles er der en helt anden dagsorden. Her drejer det sig om hurtigst muligt at skabe en egentlig europæisk storstat med egen forfatning, med egen hær, politi og centralregering. Man taler helt åbent om det, for alle er rørende enige om det. Og at der måske skulle være nogle bagstrævere i Danmark, nøjes man med at smile lidt venligt af.

Set på den baggrund virker det komisk, at socialdemokraterne har det indtryk, at bare de lige lige laver et notat, så skal tingene nok falde i hak. Komisk, men også dybt, dybt tragisk.

De blev godt nok lidt fortumlede - såvel i Socialdemokratiet som i EU - da danskerne den 28. september i fjor sagde nej til euroen. Men det varede kun nogle dage, så var alting som før, og parolen lød:

Nå, ja..., det var så den afstemning – og danskerne ramte forkert, men om et par år rammer de nok rigtigt.

Igen fik vi bekræftet, at hverken den danske regering eller EU-systemet tager borgerne alvorligt. Og hvor var det beskæmmende at opleve, hvordan økonomiminister Marianne Jelved et par dage efter afstemningen lod sig pusle om og trøste af sine europæiske kolleger. Hvor var hendes solidaritet med det danske folk?

Og hvor var statsministerens solidaritet, da han ved juletid uanfægtet af afstemningen rejste til Nice og skrev under på afgivelse af endnu en portion selvbestemmelse?

For mig var det klart, at danskerne den 28. september sendte et signal til Europa om, at danskerne selv skal bestemme i Danmark.

Eliten hævdede ganske vist, at vi med vort nej vendte ryggen til Europa. Sandheden er snarere, at det var EU, der med enestående arrogance i årevis havde vendt ryggen til folkene. Og fik straf som fortjent...!

Der er ét spørgsmål, jeg af journalister har fået stillet mere end noget andet i de senere år. Jeg får spørgsmålet i snart sagt hvert eneste større interview, jeg medvirker i - så jeg burde vel egentlig snart vide nøjagtig, hvad jeg skal svare. Det gør jeg fortsat ikke. Simpelthen fordi, det ikke lader sig forklare i fire sætninger i en avisartikel.

Spørgsmålet har et par varianter: Hvad forstår du ved danskhed? - eller: Hvad vil det sige at være dansk.

Meningen med det efterhånden trættende spørgsmål er selvfølgelig, at jeg skal svare: Jo, det er frikadeller, rødkål og juletræ. Og det svarer jeg så ikke. Jeg forsøger i stedet for at forklare. Og det kan jeg ikke.

Da jeg var barn og ung gik vi da ikke hele tiden i vor dagligdag og talte om danskhed. Og når nogen endelig gjorde det, blev vedkommende betragtet som lidt snurrig - og som en, der vist havde lidt for megen tid til overs.

For der var jo hele tiden en dagligdag, der skulle ordnes. Der var et arbejde, der skulle gøres. Der var en familie, der var venner, kammerater og arbejdskammerater, vi skulle være sammen med.

Politisk var der ustandselig ting, der skulle gøres bedre: Det haltede måske med udrustningen til vore soldater, skrankepaverne skulle sættes på plads, der skulle sørges for ordentlige veje, de studerende skulle have de materialer, der var brug for, vore ældre og svage medborgere skulle lettes i det daglige. Der var i det hele taget tusind emner, der forlangte, at vi engagerede os for at gøre hverdagen bedre.

I dag drukner alle disse væsentlige emner, fordi vi i Danmark står midt i en dramatisk forandring af samfundet: Udlændingene optager al vor opmærksomhed.

Derfor er det ikke underligt, at alle taler om danskheden. Det er ikke underligt, at vi begynder at spørge hinanden om, hvad vi har og har haft - og dermed om, hvad det er, vi er i gang med at sætte over styr.

Dansk Folkeparti bliver konsekvent betegnet som et negativt parti, som vender sig imod masseindvandringen. Et parti, der siger nej - og er imod.

Vi er imod. Det er korrekt! Men vi er imod, fordi vi er er for noget andet - og det er jo en historie, der sjældent bliver fortalt.

Vi var også imod euroen - og stemte nej. Det var vi nødt til, sådan som spørgsmålet på stemmesedlen var formuleret. Men spørgsmålet kunne ligeså godt have været udformet på en anden måde: Vil du bevare den danske krone? Og havde det været formuleret sådan, ja så havde jeg stemt ja den 28. september. Men var Dansk Folkeparti mon så blevet beskrevet som et positivt og glad ja-parti? Jeg tvivler.

Når indvandring og danskhed bliver diskuteret, må vi derfor holde os dette for øje:

Vi ved godt, hvad vi er imod. Men hvad er vi egentlig for? Det er i virkeligheden langt mere interessant.

Men hvad er vi så for. Og hvad er jeg så for? Ja, hvis det hele bare var et spørgsmål om at undvære frikadeller, rødkål og juletræ, så kunne jeg sagtens leve videre.

Og for så vidt har vore politiske modstandere ret: Hvis det bare var frk. Jensens kogebog, der bestemte vor danskhed, så kunne vi for min skyld ligeså godt skrotte danskheden, for der er helt sikkert meget andet spændende mad på verdens menukort, og personligt er jeg såmænd meget til krydrede retter.

Men jeg kan altså ikke begribe, at vi bliver nødt til at invitere en halv million udlændinge her til landet af den grund. Så ville det da være betydeligt billigere bare at købe nogle nye kogebøger...

Men hvad er vi så for? Hvad er det så med den danskhed, der er så afgørende vigtigt at bevare? Hvad er det så med det Danmark, vi for alt i verden må holde fast ved?

Jeg magter ikke selv at forklare det - for jeg er ikke digter.

Men så meget kan jeg sige: Danmark er ikke kun noget håndgribeligt - et vilkårligt stykke jord.

Uden dig og mig og os allesammen - med alt det vi foretager os og tænker og siger og føler, ville det være ligegyldigt.

Danmark er også dem, der ligger i gravene ovre ved kirken og dem, der ligger i barnesengene - og dem skal fødes i morgen, om tyve år og om hundrede år.

Det er sproget, vi taler. De ting, vi siger højt, og de ting, vi tier stille med.

Det er en fortrolighed, en selvfølgelig vane og en daglig fornyelse.
Et snærende bånd og en ufattelig frihed.

Det er den luft, vi ånder og det er alt det, vi har arvet af gammelt skrammel, og som vi kan tage i hænderne og røre ved og grine af - og det er et ubevidst sammensurium af tanker, af verselinjer, af melodi-strofer, af erindringer, af sjove og dårlige brokker. Af fest og af sorg.

Det er det dagsværk vi har - og naboen og genboen og dem, vi mødte på campingpladsen og alt det vi efterlader os, når vi skal herfra.

Vi kan ikke undgå Danmark. Og vi kan ikke undgå at forholde os til Danmark, for det er os selv.

Danmark er på én gang samme størrelse som os selv - og langt større end os selv.

Danskheden er gammel sædvane - for så vidt også frikadeller, rødkål og juletræ: Alle de i tusindvis af små ting, som først bliver til noget, når de summeres op. Vigtigst er danskheden udefinérligt, og noget, man normalt ikke taler om.

Nationen eksisterer, fordi den ér. Og den eneste årsag til, at den eksisterer er, at den er blevet forsvaret, og fortsat forsvares. At der er en grænse, en ramme, hvori folket, nationen, kan leve folkets liv.

Danskhed er således netop ikke at besidde en ideologi.

Danskhed er derimod alene at nære kærlighed til folk og land - på trods af ideologi, på trods af, hvad de enkelte mennesker indenfor nationen måtte føle, tro eller tænke. I modsætning til det at være ideolog, som medfører had og foragt over for alle, som ikke vil vide af ideologien.

At være dansk er at ville forsvare sin nation; at ville begrænse. At være ideolog - hvad enten det nu hedder nazisme, kommunisme eller islam - er at ville udstrække sin ideologi udover de enkelte nationer.

Af den grund må danskheden og de internationale ideologier nødvendigvis være modstandere. De to størrelser er simpelthen uforenelige.

Det betyder ikke, at vi lukker af for andre lande eller for andre folk. I flere hundrede år har danskere rejst, studeret og arbejdet i udlandet. Og er kommet hjem med frisk inspiration, som blev til gavn for landet. At studere ved europæiske læreanstalter er altså ikke noget EU har opfundet, selv om mange gerne vil have os til at tro det.

Poul Nyrup Rasmussen vil gerne bilde os ind, at for eksempel demokrati er en speciel dansk værdi - men der er jo heldigvis i snesevis af andre vesteuropæiske lande, der har et demokratisk system, som er fuldt på højde med det danske.

Og når man begår den fejl at gøre demokrati til noget specielt dansk, hævder man samtidig, at samtlige danske generationer før 1901 ikke var danskere.

I Danmark har vi opbygget en velfærdsstat. Vi har solidaritet indbyrdes. Vi fordeler byrderne med hinanden. Derfor dør ingen af sult i Danmark. Derfor udfoldes der store anstrengelser for at skabe tålelige vilkår for alle i landet.

Sådan skal det være. Vi vil alle have et samfund, hvor borgerne hjælper hinanden, så ”få har for meget og færre for lidt”. De medborgere, som ikke kan klare sig selv, skal hjælpes af de øvrige. Det princip er vi enige om. Det er det, der hidtil har gjort Danmark til en beundret velfærdsstat.

Mange af tidens tanker fører i deres konsekvenser til en underminering af solidariteten i det danske samfund. For mange er ikke klar over, hvad betingelserne er for et solidarisk samfund.

Man opfatter velfærdsstaten som sendt fra himlen, så intet ondt ville kunne ske den i fremtiden.

Man tror - eller håber, at et dansk velfærdssystem frit kan kombineres med åbne grænser og masseindvandring.

Et solidarisk samfund forudsætter et nogenlunde ensartet, stabilt samfund som det danske, hvor borgerne har en stor grad af fællesskab omkring sprog, kultur og religion. Kun i en nation med en samhørighedsfølelse og en fælles ansvarlighed kan sand solidaritet eksistere.

Jo mere det nationale fællesskab nedbrydes til fordel for det multikulturelle eller grænseløse Europa, jo mere forsvinder grundlaget for at være solidariske med hver andre.

Hvis vi vil fastholde et fællesskab i Danmark, hvor staten hjælper dem, der har svært ved at klare sig selv og bliver syge eller handicappede, gælder det om at sikre fællesskabet.

Når der trods alt ikke udvandrer flere danskere og dermed skatteydere til udlandet, må det skyldes en tilknytning til landet. Den tryghed og den frihed, der ligger i at høre til et sted.

At Danmark stadig hænger sammen, skyldes denne arv. Men der ikke investeres ikke i dens fastholdelse. I stedet drives der rovhugst på det nationale, sociale og kulturelle fællesskab som på en regnskov i Brasilien. Og uden at der plantes nyt.

Globalismens ideologi, der er kommet i kølvandet på indvandringen, underminerer det nationale fællesskab.

Danmark har altid været et åbent land og danskerne som nævnt et berejst folkefærd. Vi har vores velstand fra samhandel med alverden. Men det betyder ikke, at alverden skal kunne få ophold og borgerskab i landet.

Det mest nødvendige består derfor i dag i at regulere indgangen, så det ikke bliver så nemt som i dag at opnå opholdstilladelse og statsborgerskab i landet.

Det er det, vi er bekymrede over, selvom vi hånes for at være bekymrede.

Det skal vi se stort på, for jeg mener, at man er direkte uansvarlig, hvis man ikke er bekymret. Det er for resten pudsigt, at der er nogle ting, det er legalt at være bekymret for:

Man må meget gerne være bekymret for ozonlaget, for forureningen, der ødelægger miljøet, for fremtidens mangel på boliger, for kernevåben og oprustning, for kommende epidemier, for trafikken... ...og vi voksne kan også være bange, og synge lange, lange bange sange... Det er helt i orden.

Men én ting må vi ikke bekymre os om: Masseindvandringen og befolkningsændringen i landet. Så er vi sortseere - og vor bekymrethed får skyld for at øge problemerne.

Derfor ligger der et stort ansvar på vore skuldre. Det er op til os at fortælle, hvad det er, vi er for.

Hvorfor vi vil forsvare danskheden? Hvorfor er den værd at bevare?

Det fortæller vi ikke med bitterhed, med sarkasme og hadefuldhed - disse destruktive følelser overlader vi til vore modstandere. Men vi gør det med frisk mod og ved at være åbne og ærlige overfor os selv og vore omgivelser.

Den opgave vi har - at kæmpe for at bevare vort folk og fædreland - er en dejlig opgave. En livsbekræftende og glad opgave.

Og når fremtiden af og til kan synes dyster, bør vi måske af og til i stedet takke for, at det lige præcis blev os, vores generation, der fik lov til at udføre opgaven og fik muligheden for at gøre det, der skal gøres.

Vi kan udføre opgaven i bevidstheden om, at vi handler på vegne af hundredevis af generationer før os - og ikke mindst på vegne af de kommende generationer.

Den fremtidige historieskrivning vil så bedømme, hvorvidt vi ikke slog til, fordi vi hver for sig havde nok at gøre med at hyppe vore egne kartofler - eller hvorvidt vi havde mod og mandshjerte til at gøre det nødvendige.

Om vi svigtede - eller om vi tog fremtiden alvorligt...!

Det er dit land - det er dit valg!

Lad mig ønske os allesammen et inspirerende, givende og hyggeligt årsmøde.